

REMÉNYIK SÁNDOR: VERSEK.

«ISTENEM.»

Pap volt. Tiszteletesnek titulálja,
 S vigyázza lépteit az ápoló.
 Az arca: végzelbarázdálta föld,
 A szeme: két nagy, hullámtalan tó.
 Köd úszkál rajtuk s borong tétován,
 Mint hajnalban a tengerszemeken, —
 Hervadt, igéllen, öntudatlan ajka
 Csak egy szót morzsol folyton: Istenem.

«Istenem, Istenem, Istenem . . .»
 Ölvenszer egyvégtiben: Istenem, —
 Hogy a hallgatót hideg futja át,
 Figyelve e szívtellen, szárnytalan,
 S dadogva mégis dübörgő imát.
 E lélek infernókat járhatott be,
 Amíg a téboly partján kikötött, —
 A csendes téboly árnyai alá:
 Az Isten még oda is vele jött.

«Istenem, Istenem, Istenem . . .»
 Ölvenszer egyvégtiben: Istenem.
 Ha szólnak hozzá, ez a felelet,
 Minden kérdésre ez a felelet.
 E száj az együgyűség kapuja,
 S az örökkévalóság malma lett.
 Csak jár, csak jár, örülten öröli
 A Mindenható egyellen nevet,
 És közelében félve halkul el
 És megdermed az emberi beszéd.

«Istenem, Istenem, Istenem . . .»
 Hogy zakatol a megbomlott malom!
 Az Isten neve: óriás malomkö,
 Benne a világzúzó-hatalom.
 Csak jár, csak jár, örülten öröli
 Hulló hóvá az élet rongyait . . .
 Ó, szent és szabadító örület:
 A legnagyobbra mégis meglantl.

* Mutatvány «Szemben az örök méccsel» című verskötetéből. (Studium.)

A SÍRTÓL A BÖLCSŐIG.

A kiskőrösi magyaroknak.

A bölcsőjéhez invitáltatok.
 Eljöttem, vezelett a csillaga,
 De én se bölcs, se király nem vagyok.
 Se aranyom, se myrrhám, se tömjénem,
 Se hangom már, hogy fenszóval dicsérjem,
 A lábam véres, üres a kezem,
 Sosem élt életemet keresem,
 Nyomomban rabföld sóhajlása rezdül,
 Nyögő erdőkön loholtam keresztül,
 Lelkemben Erdély avarja zizeg,
 Én ott nem bölcsőt, de sírt őrizek.

A bölcsőjéhez invitáltatok,
 A sírja tájékaról jöttem én,
 Sirtól bölcsőig be hosszú az út,
 Én elfáradtam már az elején.
 Mit adjak nektek? Mit adjak Neki?
 Mögöttem még az erdő rémei,
 Nem csalogány szól, — csak bagoly huhog...
 A bölcső előtt most leborulok.
 Bár bölcső-jelkép szokatlan nekem,
 Temetők vándorának: idegen.

A bölcsőjéhez invitáltatok.
 Engedjétek, hadd nézzek bele hát,
 Hadd lássam benne beleg szemmel is
 A magyar tavaszt, a csuda-csírát,
 Az égigcsapó hármass csuda-lángot:
 Ifjúságot, szerelmet, szabadságot.
 Hadd merengjek a bölcsője jeletti,
 S nézzem benne nagy ellen-képemet.

Az ifjúság? Én öregen születtem,
 Erdélyben ősz volt, — őszült a világ,
 A nagy lombhullás poétája lettem.

A szerelem? Az övé roppant rózsza,
 Az enyém kicsi, dérütölte bimbó:
 Lehullt, mielőtt kinyílhatott volna.

S a szabadság? Ő letört minden gátat,
 Gátszakadásként jött rá a halál.
 Én: mint a lassan fogyó gyertyaszál.

A bölcsőjéhez invitáltak.
 Ti őriztétek a bölcsőt tovább.
 Én visszamegyek, és tüzet viszek,
 Lopott tüzet a Királyhágón át.

A bölcsőjéből loptam a tüzet,
 De nekem ez a tűz csak arra kell,
 Hogy hűnyó fáklyám rajta gyujtsam fel,
 És ott, a strja felett égjek el.

A N O N Y M A.

Nem rég jöttem haza.
 Az otthonomban rózsákat találtam.
 Akkor-nap küldte nekem valaki.
 Alakja, arca, neve ismerellen,
 A lényje rózsailleszté Titok:
 A n o n y m a.
 Keresni lehet akár mindenütt,
 De megtalálni nem lehet sehol,
 Selyem-jelkendőt ágra nem akasztott,
 Amerre járt, gondosan ellörölte
 Minden lépés után a lábnyomát,
 Még sejtetni sem akarta magát.
 Az ősz függönye mögötte lement.

Anonyma, ki nem akartál lenni
 Más, csak a költő névtelen jegyzője,
 Anonyma, ki rózsaszírom-tollal
 Lelkembe írtál egy fejezetet:
 Hálából neked szobrot emelek,
 Úgy állsz majd lelkem őszi ligetében,
 Márványcsuklyádban, akár ama má s i k,
 Márványcsuklyád alól nagymessziről
 Csak örökfényű mély szemed világlik,
 Míg körül hullanak a levelek.

De vigyázz Anonyma, jól vigyázz!
 Ha találkoznánk véletlenül ketten:
 Akkor se, sose áruld el magad!
 Vigyázz: villám a szemed rebbenése,
 Szobrodba sisteregve belecsap.

Amíg a titkos rózsailleszté illan,
 Leomlik mennydörögve az Alak, —
 S én elmondhatom: elvesztettelek
 Anonyma — mert megtaláltalak.

JÖN...

Magányos út, november, éjszaka,
 Koromsötét.
 Valaki jön mögöttem,
 Súlyosan jön:
 Hallom léptei döngő ütemét.
 Eremben lassan hűlni kezd a vér, —
 De nem sielek, már nem sielek,
 Tudom, hogy úgyis mindjárt utólér.

Lehajtom a fejem.
 Ez már nem félelem,
 Ez már az Ámen halk mozdulata:
 Az irgalmatlan léptű idegen
 Hadd jöjjön hát. —
 Ollson el minden kis-ablaknyi fényt,
 Csalóka fényt, —
 Tegye teljessé ezt az éjszakát.

Jön.
 Nagy, mérföldnyelő léptekkel halad,
 Most, itt, itt lesz a nagy találkozás,
 Ahol megállam,
 E haldokló támpavilág alatt.

Most! — Elment.
 Elment, és szóba sem állott velem,
 Csak megnézelt a kalapja alól
 Akár az élet és a szerelem.